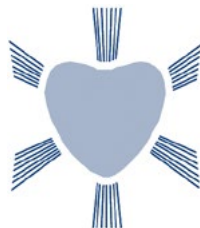

SRDÍČKO

ročník XX. 2
27. 5. 2018

POVZBUZENÍ OTCE DIDAKA

Vím, že nejsme schopni neubližovat, nejsme schopni nehřešit... Ale jsme schopni prosit za odpuštění, jsme schopni litovat svých hříchů, jsme schopni prosit o nové srdce, jsme schopni růstu, když žijeme s Ježíšem.

Naše největší síla je v naší slabosti. Protože se svou slabostí přicházíme k Ježíši, který nám odpouští a posiluje nás. Přicházíme k Ježíši právě proto, že jsme příliš slabí a příliš ubližujeme.

Kdybychom byli příliš silní, nikdy bychom Ježíše nepotřebovali. To slabost, hřích nás k němu ženou.

Proud hříchu nás splavuje, unáší do Ježíšova náručí a my vplouváme do jeho milosrdného srdce. Toto je moc hříchu, který nás unáší k Božímu milosrdenství, k odpuštění. Bylo by velikou chybou Ježíšovu náručí i jeho srdce minout.

„Ježíš vstává od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem.“ (Jan, 13:3–5)

Až přišel k tobě, bratře, k tobě, sestro,...

A ty mu řekneš:

„Nikdy mi nebudeš mýt nohy, nikdy!“

Ježíš ti však říká: „Jestliže tě neumyjí, nebudeš mít se mnou podíl.“ (Jan 13:8)

Foto Miroslav Boudný

Bratře, sestro, špinavou práci udělal Ježíš: chce ti umýt nohy zaprášené hříchem. Nech si umýt nohy a budeš celý čistý, budeš celá čistá! Potřebuješ jen umýt nohy.

Přicházej často s prachem na svých nohou, nebuď však zcela zahleděn, nebuď zcela zahleděna jen na své nohy, na špínu svých nohou. „Měj pohled upřený na Ježíše.“ (Srov. Žid 12:2)

Nás nesmí zcela zaměstnávat náš prach a naše špinavé nohy, ale Ježíš. Jak jej máme následovat, milovat, jak odpouštět.

Duchovní život je totiž a především o následování Ježíše Krista a je pravdou, že nám cestou často myje naše nohy.

Není dobré zapomínat, že jsme utvořeni z prachu země, a proto se na nás ten prach tolik lepí.

Prach musí dolů a my k Ježíši!

ROZHOVOR S DOBRÝM BRATREM OTCEM DIDAKEM

Má přání jsou duchovní:
abych vytrval v povolání, žil duchovně, měl rád Krista

Hory a poutnictví

Tvou velkou zálibou je chození po horách. Proč se do hor vracíš? Má pro tebe čas strávený na horách i duchovní rozměr? Hory mám rád ze dvou důvodů: zažívám tam společenství s lidmi a Bohem. Někdy ale chodím rád sám, protože občas potřebuji být o samotě a zakoušet tvrdost a drsnost přírody. Hory mě přibližují Bohu, lidem a také sobě samému.

Jak rád cestuješ? Nalehko?

Mám rád trošku komfortu a pocit, že jsem zajištěný, přestože jsem v horách. Když si mohu na plynovém vařiči uvařit nebo ohřát čaj... takže nosím víc, než je třeba, i když to někdy představuje zátěž.

Jak přistupuješ k riziku a k nebezpečí, které takové cesty přinášejí?

Riziko nevnímám. Vyrazím pod ochranou Boží a Panny Marie a děj se vůle Boží.

Z poutnictví se stává alespoň navenek běžnější fenomén. I mnozí nevěřící podstupují např. slavnou svatojakubskou pouť do Santiaga de Compostela. Vypovídá to podle tebe o něčem? Máš z těchto tendencí radost?

Ukazuje to putování člověka k Bohu. Když putujeme na nějaké poutní místo, tak přece putujeme k Bohu.

I cesta je podstatná, Bůh se k nám totiž přidává už na ní. Samotné putování je spojené s krásnými, ač někdy náročnými okamžiky. Každá pouť posvěcuje a je pro člověka duchovně účinná. Člověk se setkává s Bohem, jeho dobrotou, ale také třeba s pocitem opuštěnosti. Bůh se však vždycky přidává k těm, kteří putují – jako například k učedníkům, kteří cestovali do Emauz. Přidal se k nim a jejich srdce zahorelo.

Jakých poutí se účastníš?

Několik dní jsem sám putoval po Šumavě, nebylo to nikam cíleně, cestou jsem navštěvoval různá místa – kaple, rozbořené kostely nebo jejich torza v Sudetech. Zůstával jsem tam a přespával pod nějakým přístřeškem. Dále chodívám na Vranov, do Křtin. Nejde samozřejmě o několika-denní putování, ale chodívám tam rád.

Lákala by tě nějaká delší pouť jako třeba do Compostely?

Neuvažoval jsem o tom. Více mě lákají hory.

Co je podle tebe na poutnictví podstatné?

To, že člověk putuje s Bohem a za Bohem. Je to místo a čas k posvěcení. Člověk je oproštěn od věcí, které zanechal doma. Spoustu věcí na cestě opouští, očisťuje se

a zjišťuje, že k životu je potřeba méně, než máme.

Život

Odkud pocházíš a jak jsi prožil dětství?

Pocházím z Hané u Olomouce, z malé vesnice Ústín. Mé dětství se odehrávalo na hřišti, na rybníce a v lesíku. Trochu jsem chodil do školy, to se musí, ale vřdycy po škole jsem byl na hřišti s balónelem nebo hokejkou. Škola mě moc nebavila a nebaví.

Měli jste u vás na vesnici kostel?

Kostel u nás nebyl, stála tam jen malá kaplička, kde se mše slavila jednou nebo dvakrát do roka. Na mši jsme jezdili do sousední vesnice. Když bylo škaredě, tak autobusem, a když hezky, tak na kole.

Narodil ses v roce 1968. Jak vaši rodinu a tebe ovlivnila komunistická totalita?

Rodiče o tom doma moc nemluvili. Říkali, že komunisti jsou darebáci. Ani ne tak jednotliví lidé, ale že celé smýšlení je špatné. To bylo to, co mi rodiče předali, a já jsem s tím odcházel na vojnu a do života.

Jak jsi zmínil v jednom úvodníku Srdíčka, Brno máš spojené se vstupem do řádu sv. Františka. Jak na toto období vzpomínáš?

Můj příchod do Brna byl velmi krásný, vzpomínám na to rád. Nejkrásnější bylo setkání s bratřími, byla to velmi radostná komunita mladých bratří. Představovala pro mě místo Božího doteku. Když se mě potom představený zeptal, jestli bych nechtěl být františkánem, tak jsem řekl ano. Až cestou domů jsem si uvědomil, že jsem řekl ano. Ale už jsem to nikdy nezměnil a bylo to dobře.

Co tě přivedlo k františkánům?

Kdysi jsem četl život sv. Františka – četl jsem i jiné životopisy, ale František byl mému srdci a směřování nejbliž. Na vojně jsem pak potkal vojáka, který vyprávěl, že františkáni ještě žijí, že jsou u nás tajně, a dal mi kontakt na jednoho františkánského terciáře v Praze. Po vojně jsem se s ním setkal a získal od něj adresu do Brna. O dva měsíce později přišla revoluce. Františkány jsem několikrát navštívil a asi po půl roce od té otázky jsem k nim přišel natrvalo. Mezitím jsem ještě doma pomohl mamince opravit byt. Byl to nádherný čas a výborná volba.

Premýšlel jsi o kněžském povolání už dřívě?

Nepremýšlel jsem o tom, chtěl jsem mít rodinu. Bůh mi vstoupil do života, zamotal mi ho a přehodil na jinou trať. Slyšel jsem velmi silné volání k zasvěcení, tak jsem opustil svoje představy a plány o životě a nechal jsem se vést Bohem.

Co tě vedlo k výběru jména Didak?

Jméno Didak pochází ze španělského Diego. Nevybral jsem si ho sám. Když nám přestavený v Husovicích dával hábit

a jméno, tak řekl: „Ty se budeš jmenovat Didak.“ Jsem s ním spokojený a jsem za něj vděčný, rodiče mi hned od začátku začali říkat Didaku nebo Didi. Jméno ke mně přirostlo a mnozí ani neznají mé příjmení nebo křestní jméno. V cizině se představuji jako Diego.

Patnáct let jsi strávil v Plzni. Byl pro tebe návrat do husovické farnosti, kde jsi působil před dvaceti lety, náročný?

Když opouštím nějaké místo, které mám rád, byť jsou to třeba hory, tak si obvykle říkám, že bych se tam rád někdy vrátil. Byl to náročný čas opouštění, ale život musí jít dál. Tak jako mě Pán povolal na tuto cestu, tak mě z Plzně povolal do Brna. Nějaký smutek jsem cítil, poplakal jsem si, ale teď jsem tady, jsem tady rád a vnímám to tak, že mě sem poslal Bůh. Na Plzeň nejde zapomenout, žehnám jí každý den, mám tam stále živé kontakty, ale už jsem tady a chci tady být. Kdybych chtěl být pořád v Plzni, tak bych nebyl poslušný volání Pána a neposlušnost vždycky vede k nějakému karambolu. Chci být poslušný bratru představenému, chci být tady a sloužit tu.

Co se tady za tu dobu změnilo? A co naopak zůstalo?

Farnost za tu dobu vyrostla do množství lidí. Nekonal se tu tolik věcí, akcí s Orlem, společenství maminek, dětí a mládeže, po revoluci se vše teprve rozbíhalo. Činnost pro lidi narostla a je požehnáním. Také bohoslužby navštěvuje hodně lidí, v Soběšicích navíc přibýly sestry klarisky. Tento duchovní růst by měl pokračovat.

Působil jsi kromě Brna a Plzně i v jiné farnosti?

Začínal jsem v Brně, pak jsem studoval a sloužil pět let v Praze u Panny Marie Sněžné. V Praze jsme si byli hodně blízcí s bratrem Filipem, měli jsme spolu na starost ministranty, v létě jsme dělali tábory. Bylo to takových hezkých pět studijních let. Po jáhenském svěcení jsem byl poslán do Plzně, kde jsem strávil patnáct let. A na podzim roku 2016 jsem přišel zpět do Brna.

Myslíš, že je přesun kněží do jiných farností přínosný nebo by bylo lepší, aby mohli kněží zůstat na stálo?

V Plzni jsem byl moc rád, je to výborná farnost, ale už jsem byl také hodně unavený. Přesun ze mě sejmul spoustu břemen a povinností, určitým způsobem mě osvobodil, ačkoli jsem tam nechal kus srdce. Do Brna jsem přišel osvobozený, bratři mi tady navíc dopřáli čas odpočinku. Chci zde zakořenit a už se mi to daří. Přišel jsem do farnosti, kterou znám, je to jako bych se vrátil domů po dvaceti letech.

Přesuny tedy někdy mohou být hodně prospěšné, na druhou stranu ale mohou uškodit farníkům, když jim odchází někdo blízký.

Potkal jsi zde po návratu nějaké známé tváře?

Většinou starší farníky, mládež moc ne, ti založili rodinu, odešli jinam anebo je nepoznávám. Starší lidé se až tak nezměnili. Návrat do farnosti pro mě byl snadnější i díky nim. Například paní Milerová ze Soběšic, to je taková stálice, která se nezměnila.

Postrádáš něco v naší farnosti?

Bylo by dobré, kdybychom tady měli Alfa kurzy, několik večerů, kde se představuje katolická víra lidem, kteří jsou nevěřící nebo byli pokřtěni a víru nikdy nežili. Je to dobrá příležitost setkat se s církví a farností. Po skončení kurzů je dále možné pokračovat ke křtu, prvnímu svatému přijímání nebo biřmování. Myslím, že tento evangelizační krok zde schází. Alfa kurzy se připravují, shání se spolupracovníci, konat by se měly někdy začátkem roku 2019, ale ještě to není jisté.

Co by sis teď přál?

Před dvěma lety jsem byl v Alpách, leželi jsme a do noci se dívali na padající asteroidy. Když padá hvězda, tak si má člověk něco přát, má přání byla duchovní: abych vytrval v povolání, žil duchovně, měl rád Krista. Má přání se týkají této oblasti, protože je to alfa a omega života. Když budu žít s Bohem, tak to bude vše v pořádku. Při primici jsem si dal heslo: vyvolil je, aby byli s Ním. Tak mé přání je být s Ním. A jestli budou hory, tak to bude fajn, a když nebudou, tak to nějak zvládnou. Ale myslím, že ještě nějaké budou.

Co rád děláš ve volném čase?

Rád chodím do lesa, a hlavně tam rád přespávám. Pro mě je důležitá ta noc, udělat si večer oheň, posedět u něj, pomodlit se a probudit se ráno v lese. Moc volného času ale nemám, musím si ho chránit. V diáři musím vyškrtat dny, kdy mám volno, abych si tam nic nedal.

Je pro tebe důležité trávit čas sám se sebou?

Ano, je to pro mě důležité. Často jsem s lidmi, v komunitě, tak občas rád putuji sám.

V únoru jsi oslavil padesátiny. Byla to pro tebe příležitost k nějakému bilancování?

Bilancuji skoro každých čtrnáct dní u svátosti smíření. Proto jsem nic nebilancoval. Ale jsem rád za povolání, které mám.

Papež František

V březnu uplynulo pět let od volby kardinála Bergolia papežem Františkem. Jak vnímáš jeho působení?

Četl jsem o něm knížku František mezi vlky. Dělá věci, které nikdo dlouho nedělal. Poukazuje na věci v církvi i mimo ni, na které dlouho nikdo neukázal, mluví například o nepoctivých správcích. Horuje zato, že kněží mají být především pastýři a nemají se bát uspnout se, načichnout ovce. Jsou to důležité věci, protože jsme je už dlouho neslyšeli. Jsem rád, že máme takového papeže. Jeho slova jsou burčující a kopnou do živého.

Měl jsi radost, že si zvolil jméno zrovna po Františkovi z Assisi?

Po kterém jiném Františkovi by si mohl dát jméno než po Františkovi z Assisi! Papež svatého Františka i určitým způsobem reprezentuje: v upřímnosti, otevírá lidem oči, poukazuje na důležité věci. Říká pravdu, a proto je některými milován a některými nenáviděn. Ježíš říká: „Pravda vás osvobodí“. Když se při mši svaté připomíná papež František, tak jsem potěšen, že se za něj mohu modlit.

Miroslav Boudný a Markéta Špettková

LIDÉ FARNOSTI: TEREZA ŠTORKOVÁ

Dětství jsem strávila na Horňácku, do Brna mě přivedlo studium medicíny. Nejdřív jsme chodili s manželem do kostela k jezuitům, kde působí Vysokoškolské katolické hnutí. I po narození prvního syna Martina jsme navštěvovali mše v centru, až jednou na Velikonoce přišla změna. Nestíhali jsme a zkusili to v Husovicích. A tak jsme se stali součástí zdejší farnosti.

Snažím se věnovat především malým dětem. Asi před rokem jsme přišli s nápadem katechezí pro ty nejmenší, ale zrovna přišlo období střídání kněží. Nicméně otec Ignác tuto myšlenku velice přivítal a podpořil – měl zkušenost s katechezí pro děti už z Liberce. Máme dvě skupiny dětí, já se věnuji těm mladším. Většinou společně zpíváme písničky a něco vytváříme, přičemž program je vždy inspirován

nedělním evangeliem. Používáme materiály z internetu, je jich spousta. Ve vedení katechezí se střídáme, často je vedou manželské páry. V současné době nás ale není mnoho a uvítáme, když se k nám někdo přidá.

Pokud to jde, ráda si zahraju ve zdejší mládežnické schole. Hudba je mým velkým koníčkem, chodila jsem sedm let na základní uměleckou školu na kytaru a pak vedla chválovou kapelu, s níž jsme pořádali i koncerty. Také se ráda účastním různých festivalů, jeden menší pomáhám organizovat.

Ve volném čase se starám o zahrádku. Mezi moje další záliby patří různé pohybové aktivity, které se teď hodně přizpůsobují dětem. Společně chodíváme na Velký pátek na křížovou cestu pro rodiny, což je vždycky moc hezky strávený čas. Taky se pravidelně účastníme středečních mší pro děti. Vidím v nich velký přínos, hlavně v tom, jak potom naše děti prožívají mši v neděli.

Na Orlovně se každý čtvrtek podílím na vedení pohybového kroužku: využíváme tělocvičnu, případně zahradu. Kromě toho bych chtěla využít svůj vztah k hudbě a učit děti třeba jednoduché písničky, když ještě nezvládají ty běžné, které se v kostele zpívají. Ráda bych se tedy ve farnosti co nejvíc věnovala právě našim nejmenším.

Zapsala Veronika Čermáková.

ANKETA: CO VÁS PŘIVEDLO K VÍŘE?

Dar víry, stejně jako dar života, jsem obdržela prostřednictvím svých rodičů. Velmi inspirativní je pro mě jejich poctivost a nezištná ochota pomoci bližnímu. Teologické rozpravy ani duchovní nauka se u nás nevedla, zato mě ochotně vozili na různé akce věřící mládeže a já tak měla možnost potkat zajímavé a inspirativní lidi, kteří mně předávali střípky poznání do celkové mozaiky mého objevování Boha. Určit tedy jednoho člověka, který mě výjimečně ovlivnil, by nebylo správné, a vlastně ani možné. Jsem však nesmírně vděčná každé osobnosti, v jejímž světle jsem mohla spatřit více z krás Božího stvoření, Jeho dobroty a lásky, jež nezná hranic. Necht' jim to Pán mnohonásobně oplatí.

Pavla F.

Pro víru jsem se rozhodl sám, když mi bylo dvanáct let. Bylo to rok poté, co si mě jedna katolická rodina adoptovala z dětského domova, kde jsem strávil pět let. Právě u nich jsem poznal Pána Ježíše, i jak je skvělý. Také jejich pravdivý přístup k víře, hluboká modlitba mé nové maminky a příklad jejich lásky mě přivedl až k vlastnímu rozhodnutí přijmout křest. Poté, co jsem poznal Ježíše, jsem toužil být s Ním co nejvíce, a když jsem se dozvěděl, že to je v eucharistii, tak jsem neváhal a začal s přípravou na křest chodit zároveň na přípravu k prvnímu svatému přijímání. Doteď mám hluboko vryté, že když jsem poprvé přijal Ježíše v eucharistii, bylo to něco úchvatného.

V Ježíši mi mnoho věcí začalo dávat smysl a viděl jsem i v těžkých věcech, jak to měl v rukou a jak vedl a vede můj život.

bratr Kapistrán

OPRAVY HUSOVICKÉHO KOSTELA, PŘESUN MŠÍ A BRIGÁDY

Od pondělí 25. 6. do pátku 24. 8. (pokud se práce neprotáhnou) bude uzavřen kostel v Husovicích z důvodů prací na statickém zabezpečení našeho kostela.

Mše svaté se budou v pracovní dny slavit na faře v kapli, v neděli v Orlovně.

Mobiliář kostela je potřeba vyklidit. K tomu se budou konat brigády:

26. 5. od 9 hodin

2. 6. od 8 hodin

9. 6. od 8 hodin

23. 6. od 8 hodin

UDÁLO SE VE FARNOSTI: SEDEROVÁ VEČEŘE

Fotografie Miroslav Boudný

VZPOMÍNKA NA OTCE BERARDA

Pokračování

Když tedy bratři dostali souhlas k výkonu duchovní služby, postarali se církevní tajemníci, aby byli umístěni tak, aby socialistickému zřízení působili co nejméně škod. Otec Berard byl přidělen jako kaplan P. Václavu Páchovi do Peruce a Ječovic na Lounsku. Tam sloužil mše často jen pro kostelníci, ve zbývajícím čase opravoval kostel. Za každého počasí jezdil na starém kole, i v zimě, a když už to nešlo, nosil kolo na rameni. Objížděl i kostely v kraji: Černochovo, Slavětín, Vrbno. Nikdy nevynechal mši svatou, nikdy nebyl nemocný, sloužil nejen pro jediného člověka, ale i v prázdném kostele! Otec Berard dobře věděl, co dělá, protože sv. František a jeho bratři „rádi přebývali v chudičkových a opuštěných kostelích.“

Tak se otec Berard stal mužem samoty a ticha a oddané a vytrvalé modlitby. S dalšími bratry františkány se tajně setkávali na různých farách a místech, kde se střídali v promluvách a vzájemně se povzbuzovali. Tato setkání bratři nazývali „regionální konvent“ (konvent = dům bratří). A tak to probíhalo patnáct let – do sametové revoluce.

V 90. letech se u nás obnovoval řeholní život. Opět k 1. 9. 1991 (hra čísel, že?) byl otec Berard „převelen“ do Brna-Husovic, kde byl nově zřízen formační dům pro kandidáty řádu. Otec Berard, tehdy osmašedesátiletý, zde měl vykonávat funkci kvardiána (představeného komunity) a být jakousi „klidnou silou“. Magistrem

postulantů a jeho pravou rukou byl jmenován otec Jiljí Příbyl. Otec Berard sem šel z poslušnosti a asi netušil, co ho v Brně čeká.

Za uplynulých patnáct let se stal mužem samoty, ticha, modlitby. Náhle se to obrátilo – řekl bych, že se tady asi „srazil“ s ovocem svých duchovních i tělesných obětí a námah. Když jsme s bratrem Ignácem v 92. roce nastoupili do kandidatury, bylo nás tu jedenáct kandidátů. Přitom probíhala 1. generální oprava fary – přes den zde dlouho rachotily sbíječky a shazovaly se staré stropy v prvním patře a měnila se tam i vodovodní potrubí – fara byla stále „ve varu“. Když skončily sbíječky, byli jsme neustále slyšet my se svými všelijakými nápady. Jestli se nepletu, otec Berard byl tehdy i správcem farnosti. Ocítl se tedy v jednom kole: přípravy, křty, svatby, pohřby, svěcení bytů, návštěvy nemocných, u kterých i sloužíval mši svatou, duchovní služba u sester – tím, o čem mohl v liduprázdných kostelích jen snít, tím vším ho teď Pán úplně „zavalil“ a on to měl kočírovat! Zkusme si to představit. Mnohokrát se marně na faře a někdy i v kostele dožadoval chvíle ticha...

Tehdy mu asi hodně pomohly zásady, kterých se držel v uplynulých letech. Byl nesmírně obětavý, snažil se nikomu nic neodmítnout a splnit vše, co slíbil udělat nebo odsloužit. A to, i když byl nemocný. Byl vůbec velmi trpělivý ve snášení různých protivenství a jen vzácně jsme ho

viděli rozčileného. Všechno vždy rychle, ochotně a laskavě odpouštěl. Dále přitom dodržoval svá asketická pravidla: v zimě měl na pokoji zásadně zavřené topení, a to i když byl nemocný. Kromě společných jídel často jedl jen starý tvrdý chléb a pil pouze vodu. Vodou velmi šetřil, i málo pil, ačkoli byl často dehydrovaný – to si asi neuvědomoval. Když tehdy začala éra počítačů, otec si vždy vystačil s prastarým rozprýskaným notýskem a malými papírkami (kromě úředních listin, samozřejmě). Starý tvrdý chléb si otec kupoval záměrně, „aby se nevyhazoval“, a určitě také proto, že byl věrným následovníkem svatého Františka.

Jednou si s chlebem donesl i malou sekerku – na práci. Řekl však, že „ji má na ten chleba“. Tenhle žert mu bratři po letech zopakovali – koupili mu bochník tvrdého chleba a sekyrku k narozeninám, což ho velmi potěšilo...

Když vedení komunity a farní správu převzali mladší bratři, otec Berard nepřestal pečovat o svou dosavadní „klientelu“ a vytrvale navštěvoval staré a nemocné lidi, uděloval jim svátosti a sloužil mše svaté. Stále obětavě sloužil v kostele a zpovídal – i na faře. Mimo to na farní zahradě opečovával několik záhonků květin pro výzdobu kostela: hlavně jiriny a kateřinky. Na podzim otec pravidelně (a doslova) „lezl po stromech“ a zastříhoval větvičky. Byla jich vždycky plná popelnice. Tak to dělal stále: i když měl už přes 80 let, pořád byl „v kondici“.

Teprve když se mu blížila devadesátka, nastávaly vážnější problémy. Otcí Berardovi postupně slábla paměť a ztrácel orientaci. Za někým odešel a pak nevěděl kudy zpět na faru nebo naopak si nemohl

vzpomenout, kde bydlí ti a ti, kterým slíbil nějakou službu. Také ho několikrát odvezla sanitka dehydrovaného do nemocnice. Byl večer a otec Berard nikde. Otec Angelus pak volal do nemocnic, aby vypátral, kde otec leží. Nedal se odradit ani přemluvit, že už nemůže sloužit tak jako dříve.

Když slavil devadesátiny, udělil mu otec biskup Vojtěch medaili sv. Cyrila a Metoděje za obětavou kněžskou službu.

V posledních dvou letech života se péče o něho (někdy i nekompromisně, ale velmi pečlivě a trpělivě) ujali noví kandidáti – bratr Martin Dostál a po něm profesionál v těchto službách Jan Nevečeřal (nynější bratr Josef, oba bratři teď působí v Praze u P. Marie Sněžné). Ještě na Tři Krále v roce 2015 otec koncebroval mši svatou v kostele. Tři dny na to, 9. ledna dopoledne v tichém spánku nepozorovaně odešel za svým Pánem, sv. Františkem a spolubratry v nebi. O týden dřív ho na věčnost předešel otec Vít Husek v Moravské Třebové (narozen na Hromnice r. 1923). Pohřeb otce Berarda neplánovaně vyšel na 16. leden – den svátku sv. Berarda a jeho druhů, františkánských prvomučedníků. Hlavním celebrantem byl otec biskup a zpěváci pěveckého sboru z gymnázia z Elgartovy ulice se svou uměleckou vedoucí paní Cupákovou se sami nabídli, že mu na cestu do nebe (nebo snad někam jinam?) zazpívají. To bylo opravdu krásné...

Říkat něco závěrem? Pravý člověk, pravý křesťan, pravý františkán! A já mu děkuji, že mi pomohl napsat tenhle „elaborát“. Otče Berarde a ostatní bratři, pamatujte tam v nebi na nás – Díky!

br. Justin

SVATÝ TÝDEN 1983: 15 ZATČENÝCH FRANTIŠKÁNŮ, PROTESTY PO CELÉM SVĚTĚ

Místo pravidelné rubriky Kněží v husovické farnosti v dobách nesvobody tentokrát s laskavým svolením autora zařazujeme článek bratra Bernarda Ondřeje Mléčky o jednom z největších komunistických zákroků proti katolické církvi u nás.

Ráno o květné neděli roku 1983 vtrhli do domů františkánů po celé republice příslušníci policie. Načasování bylo prosté: v tuto hodinu je mohli přistihnout při „páchání trestné činnosti“ – slavení mše svaté bez státního souhlasu. Rozjela se tak Akce Vír, jedna z největších represivních akcí komunistického režimu proti katolické církvi v ČSSR v 80. letech.

Menší bratři byli v hledáčku tajné policie delší dobu. Avšak nečekaná stopa počátkem 80. let přispěla k rozkrytí jejich aktivit v plnější šíři: „nelegální“ řehole měla mnoho nových členů, její členové provozovali tajné studium teologie, rozmnožovali neschválenou náboženskou literaturu, nechávali se tajně světit na kněze a udržovali kontakty s lidmi kolem Char-ty 77.

„Připravovalo se něco, o čem jsme neměli tušení. Rok jsme byli všichni v celé federaci sledováni a akce vypukla v jediný den,“ komentoval začátek represivní akce P. Radim Jáchym, OFM. V začátku svatého týdne tak proběhly v tajných komunitách i u jednotlivců po celé republice domovní prohlídky, zabaveno bylo velké množství dokumentů, náboženské literatury, ale i psací stoje, liturgické oděvy a předměty či vkladní knížky. Zatčeno bylo 15 františkánů a františkánek, ale

okruh vyšetřovaných byl podstatně vyšší (jen na Slovensku 50–60 osob). Obvinění byla připravována podle paragrafu trestního zákona o „maření státního dozoru nad církvemi“.

Událost však vyvolala nečekanou vlnu solidarity v Česku i po celém světě. Zpráva byla publikována ve velkých evropských denících, generální představený řádu John Vaughn zaslal dopis tehdejšímu prezidentovi Gustavu Husákovvi, v němž žádal k podobným protestům. Mezi československými věřícími byla zorganizována protestní petice, kterou podepsalo téměř 3 400 lidí.

Italský dobový tisk informuje o zatčení františkánů.

Tento tlak významnou měrou přispěl k zastavení trestného stíhání; většina bratří byla po 6 týdnech propuštěna, někteří byli drženi ve vazbě zhruba do půlky července. Odsouzeni byli pouze P. Michal Pometlo a P. Mazanec na 6, resp. 8 měsíců vězení, avšak záhy byli propuštěni.

Skrze Akci Víř StB podrobněji poznala aktivitu františkánů v ČSSR: „Narůstající aktivita nelegální církve, zejména na úseku mužských řádů, byla důvodem k realizaci celostátní akce Víř,“ píše v roce 1983 tajná policie ve zprávě o dění na „úseku boje proti vnitřnímu nepříteli a ideologické diverzi“. Dále pokračuje: „V akci byla v plném rozsahu dokumentována negativní činnost františkánského řádu na celém území ČSSR, zajištěna nelegální literatura, finanční prostředky apod. Protokolárně bylo vyslechnuto více jak 100 osob, uskutečněno 42 domovních prohlídek. V 18 případech bylo zahájeno trestní stíhání.“

Avšak represivní zásah nemohl potlačit činnost řeholníků. Z tohoto hlediska lze

hodnotit akci jako spíše neúspěšnou, což konstatuje i samotná StB: „‚Víř‘ je chápána vedoucími představiteli řádu jako neúspěch státní správy a je podnětem k dalšímu rozvinutí řádové činnosti. (...) Celková akceschopnost řádu (...) se v daném období vyznačuje vzrůstající aktivitou a nachází podporu u samotného kardinála Tomáška.“ Mnoho lidí v ČR se ze zahraničního rozhlasu dozvědělo o činnosti Menších bratří, několik jednotlivců posléze do řádu vstoupilo.

„Bylo to ale krásné, posilující, na toto období rád vzpomínám. Byla tu určitá strategie nepřátel církve, Státní bezpečnosti, a pak naši bratři a sestry, kteří byli zavřeni, prošli vyšetřovací vazbou, po propuštění vydávali krásné svědectví, jak je tam Pán vedl a posiloval. Bylo to období, kdy jsme se hodně upevnili,“ komentoval pro Radio Proglas P. Jan Maria Vianney, OFM.

bratr Bernard Ondřej Mlčeka

REQUIEM ZA MILOŠE FORMANA

Ve čtvrtek 26. dubna proběhla v Katedrále sv. Petra a Pavla v Brně zádušní mše za nedávno zesnulého filmového režiséra Miloše Formana. Poněvadž se jednalo o pozoruhodnou duchovní a uměleckou událost, jejíž publicita byla bohužel téměř nulová, rádi bychom se o své pocity a zážitky z ní podělili i se čtenáři Srdíčka.

Na slavení mše svaté se podílel a kázání pronesl jáhen Jan Špilar, který je brněnské veřejnosti dobře znám nejen jako duchovní, ale rovněž jako kadeřník. A tak jako je nepřehlédnutelný při výkonu své duchovní služby, je stejně nepřehlédnutelný i v profesi kadeřníka. V tomto oboru patří ke světové špičce, stríhal i v Paříži, a získal

ty nejprestižnější ceny, včetně uvedení do kadeřnické síně slávy. Přesto by si Miloše Formana s Janem Špilarem spojoval asi jen málokdo. Přitom opak je pravdou, což částečně souvisí právě s jeho kadeřnickou profesí. Jelikož za komunistického režimu nemohl Jan Špilar studovat vysněnou konzervatoř, vyučil se kadeřníkem, aby se

k divadlu dostal alespoň jako maskér. Po vyučení v osmnácti letech šel skutečně dělat do Národního divadla maskéra, a zde si ho vyhlédl štáb Miloše Formana, který v Praze právě natáčel Amadea. Jan Špilar své úkoly při natáčení zvládal stále lépe a lépe, až se dostal do šéfmaskérny filmu s nabídkou práce v Hollywoodu. Mimochodem, jeden z osmi Oscarů pro film Amadeus byl právě za nejlepší masky.

Ačkoliv o tomto spojení s Milošem Formanem a o svých úspěších Jan Špilar v homilii nezmínil nic, přesto byl z jeho promluvy patrný úzký vztah ke slavnému režisérovi. Rádi bychom proto připomněli alespoň některé momenty z jeho kázání.

Miloš Forman, třebaže nebyl praktikuující katolík, se ve svých filmech snažil hledat Boží dokonalost a přiblížit se k ní. Nade vše si cenil lidské svobody, které se mu za komunistické normalizace v naší zemi nedostávalo, což bylo důvodem jeho odchodu do Spojených států amerických. Zde musel začínat opět od nuly, navíc v angličtině a zcela odlišném prostředí. Jeho píle, preciznost a schopnost výběru velkých témat, dotýkajících se samé podstaty lidského bytí, ho vynesly až na samotný vrchol světového filmu. Lidé jeho filmy oceňovali, poněvadž v každém z nás je Mozart i Salieri, každého z nás se dotýkají otázky závidi, odpuštění a hledání lidské svobody. Přes veškeré úspěchy zůstal Miloš Forman člověkem skromným, hledajícím dobro. Při natáčení Amadea v Praze a Kroměříži dokázal přenést svoji touhu po dokonalosti i na ostatní účastníky natáčení, a to hlavně díky přátelské atmosféře při práci a osobnímu přístupu ke každému z nich. Duchovní a hodnotovou orientaci Miloše Formana vystihuje kro-

Foto Jitka Čermáková

mě jeho umělecké práce také skutečnost, že byl blízkým přítelem kardinála Tomáše Špidlíka, kterému komunisté zakázali vrátit se z Vatikánu do vlasti. Když pan kardinál v roce 2010 zemřel, slavný režisér přiletěl z Ameriky, aby se osobně zúčastnil jeho pohřbu.

Atmosféru zádušní mše dokreslovala nejen přítomnost řady lidí, kteří byli přímými účastníky natáčení Amadea v Praze a Kroměříži, ale zejména vynikající provedení Mozartova Requiem pěveckým sdružením Magnificat za řízení Petra Kolaře. Dlouhotrvající potlesk na konci mše patřil především tomuto sdružení, ale zprostředkovaně i Miloši Formanovi, jehož pozemská pouť se tímto symbolicky uzavřela.

Jitka a Jan Čermákoví

Z MÉ ZKUŠENOSTI S VNITŘNÍ MODLITBOU

V dětství a mládí vycházela má víra jen z rozumu. Chodila jsem do kostela a snažila se žít podle přikázání ze strachu z pekla. Nepochybovala jsem sice, že Bůh existuje, ale to bylo tehdy všechno. Tento způsob víry mi však nezabránil, abych později na dlouhou dobu Boha opustila a chodila po svých vlastních cestách.

Až jednou! Pán se mi dal okusit v srdci. Setkala jsem se s jeho touhou po mně, s láskou, s odpuštěním, něhou... Slzy lítosti očistily mé srdce, má roznícená láska splývala s Boží. To byl počátek Jeho setkávání se mnou. (Nikoliv obráceně.) Stalo se to brzy po mé generální zpovědi, k níž mě přivedla touha vrátit se k Bohu – jak jinak než – z obavy z pekla.

Od této události se datuje Boží výuka, díky níž jsem srdcem okoušela Boží atributy. Slova nejsou dost výstižná, abych mohla popsat sílu a krásu toho, co se ve mně odehrávalo. Žila jsem láskou a něhou, potácela jsem se vlastní slabostí v síle prožitků, které provázely různé stupně sladkosti. Často jsem mívala pocit, že se mi srdce roztrhne, že neunes ten Boží nápor. Chtělo se mi tu dosud nepoznanou krásu vykřičet do světa.

Také jsem zakoušela vnitřní psychické trýzně, které vycházely z nějaké vnější zraňující příčiny. Dvakrát byly tak tíživé, až jsem si pomyslela – to se přece nedá vydržet. V tom nastal zvrát. Zaplavila mě mocná láskyplná a něžná Kristova útěcha. To vše tak dokonale vyčistilo mou duši od všeho mého balastu, že byla naprosto prázdná a pokorná a mé srdce tiché, protože v něm vládl Bůh. Slovy nepopsatelné! Na chvíli jsem poznala nádheru čisté

duše, která už nežije vlastním životem. Od té doby ji tak toužím zachovat pro trvalé spojení s Pánem. Naučila jsem se mnoha věcem, všechny zde nelze popsat. Velmi důležité bylo poznání, že Pán nenaloží víc, než unesu, že v pravou chvíli přispěchá na pomoc. Zbavovalo mě to strachu z nesení životních křížů. Pochopila jsem je jako dary Boží lásky, díky nimž Pán umenšuje mé ego, abych prázdná a čistá mohla pobývat ve spojení s ním. Nad to není nic. Po účasti na temnotě kříže přichází účast na radosti vzkříšení. Jaká blaženost musí být pobývání ve věčném Božím království! Chvála Pánu za to, že člověku navrátil ráj, ztracený vinou hříchu! Jaká ta Boží láska je! Děkuji Bohu za všechno toto vzdělávání, které ve mně kromě lásky vzbuzuje i velkou důvěru v něj, zbavuje mě zbabělosti a usměrňuje netoužit po ničem jiném, než být s ním, přenechat mu věčné kralování nad mým srdcem. Nemohu jinak, když mě tak mocně zasáhly byt jen chvilkové doteky „zakoušení Boha“. Věřím Bohu. Chtěla bych věřit v Bohu, to ale zatím zůstává mojí touhou.

Také se mi takto objasnilo, že Pán respektuje naši přirozenost a volí tu nejhodnější cestu, jak se nám přiblížit. Vysoce si cením lidí, kteří mají pevnou víru, aniž by museli „vidět“ Boha vnitřním zrakem, ba si ho jaksi vnitřně „osahat“. Já k těmto blahoslaveným nepatřím. Kdysi jsem jim víru záviděla a cítila jsem se méněcenná. A Pán se nad mnou stejně jako nad nevěřícím Tomášem slitoval a dovolil mi „dotknout se“ Její. Tolik stál o to, abych i já mohla opravdově uvěřit.

Netušila jsem, co je vnitřní modlitba, a vlastně jsem ji díky Bohu žila. Když jsem

zakusila i kratičké vytržení, začala jsem se o ni s vědomím kněze víc zajímat. Tento zážitek se lišil od předchozích. Vnímala jsem v něm vznešenost, velebnost Otce, nikoliv však lásku. Udivilo mě to. Po čase jsem našla odpověď u sv. Jana od Kříže, který psal, že v těchto případech bývají i city uspány.

Na všechno dostávám odpověď, třebaže ne hned. Podobně mě uklidnila i Terezie z Avily, které se také nedařilo rozjímání. Po seznámení s teorií jsem chtěla konat vnitřní modlitbu postupně: od rozjímání, přes kontemplaci, až k modlitbě sjednocení. Ty druhé dvě ovšem záleží na Bohu. Snažila jsem se namáhat rozum, ale marně. Mé myšlenky se staly stereotypem, nikam mě neposouvaly. Pán mě učil sám, jak jsem popsala.

Přestala jsem se také trápit tím, že nejsem schopna reprodukovat celá kázání, protože se mi stává, že nějaká myšlenka z něj prostoupí celou mou duší a já se cítím spojena s Bohem a víc duše nepotřebuje.

Nevím, zda bych se uměla připravit na vnitřní modlitbu, byť bych i dobře znala teoretické poučení. Pokud jsem se přece jen

nějak připravovala, bylo to touhou mít víru a později poznávat Boha víc, setkávat se s ním a udržet trvalé spojení. Instinktivně mě to vedlo např. k četbě knih o svatých. Myšlenky na duchovní věci mě uchvacovaly a zároveň vytěšňovaly ty mé, pocházející z porušení přirozenosti. Cítila jsem, že se musím „plavit?“ Bohem, jen on přesáhne mé ego. K tomu je třeba se ztišit, pobývat o samotě s Pánem. Dřív jsem milovala sdílení s lidmi, teď se mi stává, že i po milém setkání se cítím jaksi nenaplněna, a spěchám, abych o samotě sestoupila do hlubin nitra, kde se mě ujme On.

Už se mi trochu víc daří rozlišovat skutečnou bytostnou touhu, která byla do mě vložena, od chtění mého ega. Tu první Bůh dříve nebo později naplňuje. Jsme určeni k trvalému spojení s Ním, a způsob cesty k němu záleží na Pánu, ne na našem přání. Snažme se jen Božímu záměru nepřekážet. Není lepší nebo horší cesta, ani vyšší či nižší. Podstatný je cíl, nechat se k němu Pánem vést. On ví, co je pro nás nejlepší, kterou cestou k němu máme dospět.

TL

AKCE FARNÍ I JINÉ

5. června je **výročí posvěcení našeho kostela** (118 let).

15. a 16. června se uskuteční **Husovické hody** (viz plakátek na poslední straně Srdíčka). 15. června se bude stavět májka.

14.–21. července se bude konat **Dětský letní tábor**, který pořádá Spolek Kolpingova rodina Soběšice.

Kvůli objednání autobusu je třeba se už nyní hlásit na **pouť do Hájku**, která se uskuteční v sobotu 8. září. Přihlaste se nejpozději do 24. června se zaplacením nevratné zálohy 400 Kč. Později už to nebude možné. Pokud nebude do té doby dostatečný počet zájemců, bude přihlášeným záloha vrácena.

Orel Husovice a MČ Brno-sever
pořádají krojované slavnosti

DEN HUSOVIC

16. 6. 2018 nám. Republiky

Akce se koná i v případě nepříznivého počasí (v sálu Lidového domu Musilka).
Více informací na www.ksomega.cz a www.orelhusovice.cz

K tanci a poslechu hraje dechová kapela Galička

HLAVNÍ PROGRAM

- 10:00 Mše v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně
- 11:00 Krojovaný průvod Husovicemi s dechovou kapelou
- 14:00 Slavnostní zahájení odpoledního programu
- 14:15 Dětský folklórní soubor Barvínek
- 14:30 Československá krojovaná beseda
- 15:30 Mažoretky Lassies Brno
Vystoupení MŠ a ZŠ Brno-sever
- 18:00 Československá krojovaná beseda
- 20:00 Doudlebská beseda

DOPROVODNÝ PROGRAM

- Cimbálová muzika Javorníček
- Ukázky hasičských zásahů a techniky
- Skákací hrad Orel Husovice
- Stánkový prodej a občerstvení
- Další aktivity a atrakce pro děti
- tvůrčí aktivity a soutěže centra Sibiř

PO SETMĚNÍ ZÁVĚREČNÝ OHŇOSTROJ

PARTNEŘI: MČ Brno-sever

OMEGA

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně,
Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdricko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XX, 2/2018, 27. 5. 2018**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 18. 5. 2018.